

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I. 35.526/2020/11.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;
Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;
Huszárné Dr. Oláh Éva bíró

A felperes: név
(cím)

A felperes képviselője: dr. Szilágyi Roland ügyvéd
(cím2)

Az alperes: NAV Fellebbviteli Igazgatósága
(cím2)

Az alperes képviselője: név2 kamarai jogtanácsos
(cím2)

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes 10. szám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Fővárosi Törvényszék 2.K.703.476/2020/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 2. K. 703.476/2020/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 250.000 (kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak- külön felhívásra-3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008-2009 években a Kft. (továbbiakban: Kft.) tagja és ügyvezetője volt, aki a Kft. pénzügyeit intézte. Az adóhatóság a Kft. iratai alapján vizsgálta a társaság pénztárázó egyenlegét, és a pénztárt érintő bizonylatok átvizsgálása, az elfogadott készpénzes bevételek és kiadások kronologikus sorrendben történő összesítése alapján 436.339.160 Ft eltérést tárt fel. Az eltérés jelentős részét (400 millió Ft) kezesi teljesítés jogcímmel megjelölt tételek tették ki. Rögzítette, hogy az eltérést eredményező tételek tekintetében a főkönyvi kartonokon a bizonylatszám rovatban semmilyen adat nem került kitöltésre.

[2] A készpénzösszeg gazdasági társaság javára történő felhasználását a felperes 3 db üzleti feljegyzés megnevezésű dokumentummal, valamint az és a között 2008. szeptember 10. napján Montevideóban kötött 3.700.000 USD kölcsönösszegekről szóló kölcsönszerződés másolatával, valamint a Cannes-ban 2008. október 15-én kelt magyar-angol nyelvű kezesi nyilatkozattal igazolta. Ezen kívül bemutatta a kölcsönadó megbízásából ügyvéd által aláírt fizetési felszólításokat, valamint 13 db átvételi elismervényt, amelyekkel a pénzösszegek átadására sor került.

[3] Az adóhatóság vizsgálta a kezesi kötelezettségvállalás igazolására benyújtott dokumentumokat és álláspontja az volt, hogy a panamai és uruguayi székhelyű társaságok közötti kölcsönügylet realizálódása nem nyert igazolást, miután a kölcsönszerződés utalást sem tett a felperesre, illetőleg a Kft.-re. Így az sem volt megállapítható, hogy a Kft. milyen módon volt kapcsolható a külföldi felek közötti állítólagos kölcsönügylethez, melynek okszerű, konkrét indokát a felperes sem adta meg. Azt sem tisztázta a felperes, hogy a Kft. részéről miben állt a készfizető kezességvállalás indoka. Arra vonatkozóan sem merült fel bizonyíték, hogy a Kft. kezesként történő helytállását követően a kölcsönbe vevő a Kft. felé történő visszatérítésre miként intézkedett.

[4] Ezen túlmenően a Kft. anyagi helyzeténél fogva nem volt képes a helytállási kötelezettség teljesítésére, mert 2008. augusztus 11-én alakult, éves árbevétele 490.600.000 Ft volt és 1.132.000.000 Ft tárgyi eszköz mellett 1.180.600.000 Ft hitele állt fenn. A társaság adóbevallása, beszámolója sem utalt a kezességvállalásra és az átadott elismervények nem alkalmasak kétséget kizáróan annak igazolására, hogy a pénzösszegek fizikai átadása is megtörtént. Hangsúlyozta azt is, hogy ügyvéd nem állított ki számlát a kölcsönadó részére és ügyvédi munkadíjat sem számlázott ki. Nem volt olyan iratanyag, amely a társasággal kapcsolatba hozta volna. Kifogásolta, hogy a gazdasági társaság 2009. évi társasági adóbevallását a társasági adóról és osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény alapján nem korrigálták, tehát a 400 millió Ft kezesi kötelezettségvállalás sem a cég könyvelésében, sem a társasági adó bevallásában nem került feltüntetésre.

[5] A fentiek alapján álláspontja szerint nem volt igazolt a gazdasági társaság érdekében történő felhasználás, így a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban: Szja tv.) 1. § (3) bekezdés, 2. § (4), (6) bekezdés, 4. § (1)-(2) bekezdés, 9. § (2) bekezdés, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 99. § (2) bekezdés alapján a 436.339.160 Ft összegű bevételt az Szja tv. 28. § (1) bekezdése alapján a felperesnél vontat adózás alá. Erre figyelemmel a felperes terhére 157.071.916 Ft adókülönbötetet állapított meg, melyből 156.945.836 Ft adóhiánynak

minősült. Az adóhiány után 75%-os mértékű adóbírságot szabott ki, és késedelmi pótlékot számított fel.

[6] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 3145574201 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében vitatta a fizetési kötelezettséget és állította, hogy az alperes a tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget. Utalt arra, hogy 2015. december 16-án fellebbezés kiegészítést terjesztett elő, azonban az alperes határozatának meghozatalakor ezt teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Nézete szerint a Kft. vizsgálatokor téves megállapításokat tett az alperes, számos, a felperes által indítványozott tanú meghallgatását nem rendelte el, illetve a Kft. könyveléséből is helytelen következtetésre jutott. Változatlanul állította, hogy az említett kölcsönszerződés és kezesi kötelezettségvállalás a valóságban végbe ment, így a 400 millió Ft gazdasági társaság érdekében történő felhasználása részéről bizonyítást nyert. Ezen túlmenően az alperesi határozat kézbesítésével és az elévüléssel kapcsolatos kifogásokat terjesztett elő.

[8] Az alperes ellenkérelmében a határozati indokait fenntartva a kereset elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Megállapítása szerint a felperes a felvett összegek Kft. gazdasági tevékenységének érdekében történő felhasználását igazolta.

[10] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, ennek során Kúria Kfv.I.35652/2017/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozathozatalára utasította. Rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában a kezesi szerződést a Kft. gazdasági tevékenységek keretében megvalósuló pénzhasználatot elfogadó ítéleti megállapítás és az új eljárás szempontjait taglaló részek között lényeges ellentmondás áll fenn. Ennek alapján nem volt világos, hogy a bíróság elfogadta-e a kezesi szerződés tényleges megvalósulását, a felperes részéről a pénznek a gazdasági társaság javára való felhasználását, vagy további, az adóhatóságot terhelő bizonyítás lefolytatását tartotta szükségesnek. Másrészről az új eljárásra vonatkozó iránymutatásnak konkrét feladatokat meghatározónak kell lennie. Nem elégíti ki ezt a követelményt, ha a bíróság vaglyagosan határozza meg az elvégzendő feladatokat, mert egy esetleges újabb bírósági felülvizsgálat esetén nem eldönthető, hogy mi a számonkérés alapja. Azt is kiemelte a Kúria, hogy nem rendelhető el új eljárás arra nézve, amit a bíróságnak kell elvégeznie, vagyis a bizonyítékok értékelésére.

[11] A fentiekre figyelemmel a Kúria előírta, hogy a felperest tájékoztatni kell a szükségesnek tartott bizonyítandó tényekről, e körben a bizonyítási indítványainak előterjesztéséről, majd az elsőfokú bíróságnak a közigazgatási és peres eljárás során

beszerzett bizonyítékok eljárási szabályoknak megfelelő értékelése alapján indokolási kötelezettségét is teljesítve kell meghoznia döntését.

Az új eljárásban hozott elsőfokú ítélet

[12] Az ekként megindult új eljárásban az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[13] Egyrészt rögzítette, hogy az ügyben valamennyi releváns bizonyíték feltárára került, nincs további bizonyítandó tény, ezért további bizonyításra vonatkozó eljárási cselekményt nem folytatott le. Döntését a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelve, a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között hozta meg. Nem osztotta azt a felperesi álláspontot, mely szerint a kúriai döntés értelmében az elsőfokú bíróság korábbi ítéletének iránya nem kifogásolt, kizárólag az új eljárásra vonatkozó instrukciók nem voltak megfelelőek. Hangsúlyozta, hogy a kúriai végzés azt állapította meg, hogy a döntés érdemi felülbírálatra alkalmatlan, éppen ezért az ítélet érdemi megállapításait nem is értékelte.

[14] Idézte az Szja. tv. 1. § (3), 4. § (1)-(2), 28. § (1) bekezdéseit, és ezek alapján az ügyre vonatkoztatva kifejtette, hogy a magánszemélyhez kerülő pénzeszegek mindaddig a magánszemély egyéb jövedelmének minősülnek, amíg azzal a magánszemély el nem számol. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek kellett igazolnia, hogy az általa megszerzett összegek nem esnek adófizetési kötelezettség alá, vagyis azt kellett bizonyítania, hogy a társaságok bankszámláiról felvett pénzeszegekkel a társaságok felé elszámolt, illetve a pénzt a társaságok érdekében használta fel. Ezzel kapcsolatban idézte a Kúria kialakult ítélkezési gyakorlatát és hangsúlyozta, hogy a felperes bizonyítási kötelezettsége arra terjedt ki, hogy a felvett pénzeszegeket a társaság érdekében használta fel.

[15] Rögzítette, hogy az alperes eleget tett tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, ennek során megvizsgálta a fellebbezés kiegészítéséhez csatolt dokumentumok valóságtartalmát is és jutott arra a helytálló következtetésre, hogy azok nem tekinthetők hiteles számviteli bizonylatnak.

[16] Hangsúlyozta, hogy az alperesi határozat 2015. december 17-én került kiadmányozásra, a felperes fellebbezéséhez nem mellékelte ezeket a dokumentumokat, hanem csak a 2015. december 15. napján kelt és postára adott beadványában terjesztette elő. A felperes már a fellebbezési határidő lejártá előtt is ismerte ezeket az iratokat, azonban azokat a november 30-i fellebbezéséhez nem csatolta. Utalt arra, hogy sem Art. sem pedig a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) nem ismeri a fellebbezés kiegészítés kategóriát. Álláspontja szerint amennyiben a felet korlátozás nélkül megilletné az a jog, hogy a fellebbezését kiegészítheti, kiüresedne a jogszabályokban rögzített fellebbezési határidő fogalma.

[17] Ennek ellenére a becsatolt dokumentumokat az alperes azok hitelessége tekintetében is vizsgálta. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a szóban forgó dokumentumok számítógéppel készültek, de a vállalkozás által használt könyvelő programmal jellemző külső tulajdonságokat nem hordozták, attól eltérő formátumban készültek. A könyvelő az adóhatóság előtti tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy írtak pénztábizonylatokat, de ezek

tömbösök voltak, és nem emlékszik, hogy látott volna számítógéppel nyomtatott pénztárbizonylatot. Ezen túlmenően a bizonylatokon nem került feltüntetésre az eredeti bizonylat száma, azokon minden esetben kizárólag a felperes aláírása szerepelt, annak ellenére, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. tv. (a továbbiakban: Sztv.) 167. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében a bizonylatoknak tartalmaznia kell a gazdasági műveletet elrendelő személy, vagy szervezet megjelölését, az utalványozó és a rendelkezés végrehajtását igazoló személy, valamint a szervezettől függően az ellenőr aláírását, a készletmozgások bizonylatain és a pénzkezelési bizonylatokon az átvevő, az ellennyugtákon a befizető aláírását. Ezek pedig a felperes által bemutatott bizonylatokról hiányoztak.

[18] A felperes arra sem tudott magyarázatot adni, hogy Patocskai László, aki a cégnek nem volt sem képviselője, sem tisztségviselője, tagja, vagy bejelentett munkavállalója, miért tartotta magánál éveken keresztül a társaság iratait, miért nem volt erről tudomása a felperesnek korábban, vagy ha volt, akkor erre miért nem hivatkozott.

[19] Egy harmadik személy tartozásáért vállalt kezesség érdekében a társaság pénztárából felvett és kifizetett 400.000.000,-Ft jogszerű kiadása azért sem elfogadható, mert nincs okszerű magyarázat a létrejött kölcsönügyletre sem, nem támasztotta alá semmi, hogy a kölcsön kifizetésre került volna, illetve arra sincs magyarázat, hogy a 2008. szeptember 10. napján kelt szerződés szerinti 3.700.000 USD-t miért kellett teljes egészében visszafizetni 2008. december 31-ig. Ezen túlmenően a kölcsönszerződés nem tesz utalást, sem a felperesre, sem pedig a Kft.-re. A kölcsönszerződés pontatlan, nem tartalmaz részletszabályokat, általánosságokat tartalmaz, jogvita esetére szolgáló joghatósági kikötést sincs benne. Egyik szerződő cég a panamai székhelyű társaság, amelynek neve a dokumentumokban helytelenül szerepel, míg a másik fél az internetes cég adatbázisokban nem lelhető fel. A kölcsönszerződés alapján a biztosítékként megjelölt kezességi nyilatkozat nem azonosítható be, akár egy másik kezességi nyilatkozat is lehetne a kölcsönszerződés melléklete, mivel teljesen általánosságban került meghatározásra. A kölcsönszerződést biztosító kezességi nyilatkozat annak ellenére, hogy az tartalma szerint a kölcsönszerződés biztosítéka és elválaszthatatlan eleme, október 15-én kelt Cannes-ban, míg a kölcsönszerződés szeptember 8-án Montevideóban. A felperes arra sem adott észszerű magyarázatot, hogy a nagy összegű kezesi teljesítés miatt készpénzben került kifizetésre a panamai székhelyű cég képviselőjének.

[20] A bíróság álláspontja szerint az alperes a rendelkezésre álló dokumentumokat megvizsgálta és minden esetben részletes magyarázattal szolgált, hogy azokat miért nem fogadta el, illetve miért kérdőjelezte meg azok valóságtartalmát. A felperes által általánosságban tett hivatkozás éppen ezért nem alkalmas az alperesi határozatban foglaltak megdöntésére.

[21] Az elsőfokú bíróság ismételt eljárásban megvizsgálta a korábbi peres eljárás során felvett tanúvallomásokat is. Megítélése szerint a tanúvallomások nem erősítették meg a pénzeszköznek a Kft. érdekében történő felhasználását. Az ügyvéd perben csatolt nyilatkozatában, valamint tanúvallomásában érdemben új tényt, körülményt nem közölt, a könyvelő és a könyvvizsgáló, valamint más magánszemélyek tanúvallomása a kezességvállalásokkal kapcsolatos iratokra utalást sem tesznek, illetve a felperes nem igazolta, hogy ezen személyek a kölcsönszerződés megkötésekor, vagy a kezességi nyilatkozat megtételekor, továbbá a külföldi cég képviselőjével folytatott tárgyalások során

ténylegesen jelen lettek volna. A perbeli tanúvallomások nem képviseltek érdemi súlyt a szabályos számviteli bizonylatok és a társaság okiratanyagának hiányával, valamint a rendelkezésre álló okiratok hiteltelenségével szemben, ekként hitelt érdemlő elszámolások bizonyítására nem alkalmasak.

[22] A bíróság az egységes bírói gyakorlattal egyezően azt állapította meg, hogy a társaság gazdasági tevékenysége körében történő felhasználás igazolására szolgáló hiteles számviteli bizonylatokat a felperes nem tudott csatolni, ezeket tanúvallomások sem pótolhatják. A bíróság összegző értékelése szerint az alperes határozata az irányadó anyagi és eljárási szabályoknak maradéktalanul megfelelt, a felperes keresete alaptalan volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[23] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, a jogerős ítélet megsemmisítése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, továbbá szükség esetén a közigazgatási cselekményre kiterjedő hatállyal történő megsemmisítése és az elsőfokú hatóság új eljárásra történő utasítása érdekében. Nézete szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nem vette figyelembe a korábbi eljárás során meghallgatott tanúk vallomásait, továbbá azt, hogy a könyvelő és könyvvizsgáló nem a felperes eljárásában került meghallgatásra, ennél fogva a felperes ügyéhez tartozó további releváns információt nyilvánvalóan nem tehettek.

[24] A könyvelőt olyan könyvelési anyagról kérték nyilatkozni, amelyet nem is látott, tekintettel arra, hogy az egy büntető eljárásban volt lefoglalva, így emlékezetből kellett tanúvallomását megtennie, arra nézve, hogy 5 évvel korábban milyen bizonylatok alapján könyvelt. Önmagában az a tény, hogy a bizonylatok sorszámozási struktúrája nem minden esetben egyezett meg a könyvelői programmal, még nem támasztja alá ezen bizonylatok tartalmi hiányosságait. A korábbi bírósági ítélet teljeskörűen értékelte a könyvvizsgáló vallomását, míg ezzel szemben ezt a tanúvallomást a mostani döntés nem vette kellőképpen figyelembe. A bíróság tévesen figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a felperessel szemben büntető eljárás volt folyamatban, amelyre tekintettel a felperes és a Kft. dokumentumai jelentős részét lefoglalták, a felperes előzetes letartóztatásban is volt, mindezek akadályozták az adóhatóság által kért iratok becsatolását.

[25] Azt sem értékelte a bíróság, hogy az adóhatóság megállapítása szerint a felperesnél a felvett összegek nem voltak fellelhetők. A felperes igazolta, hogy egy magánszemély jelezte felé, hogy a társasággal kapcsolatos további iratanyagot talált ingatlanában, azonban az adóhatóság ezeket a beküldött dokumentumokat nem vizsgálta. Kifogásolta, hogy az adóhatóság eljárása során a NAV Bűnügyi Igazgatóság Központi Nyomozó Főosztálya által lefoglalt Kft. teljes dokumentációját nem vizsgálta át, amelynek elmulasztása az Art. 97. § (4),(5),(6) bekezdéseibe ütközik, miután az adóhatóságnak az adózó javára szolgáló körülményeket is fel kell tárnia.

[26] A kölcsönszerződés megkötésre került, ehhez kapcsolódóan a Kft. részéről kezességvállalás történt, amely kezességvállalásból kötelezettségek keletkeztek. A jogerős ítélet sérti a Pp. 276. § (1) bekezdését, továbbá a Pp. 263. § (1) bekezdését, amely alapján a bíróság az alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy

meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. Utalt a Pp. kommentár szabad bizonyítás elvével kapcsolatos megállapításaira és ennek alapján állította, hogy a bíróságnak ítélete indokolásában számot kellett volna adnia arról, hogy milyen okból mellőzte azt a bizonyítási cselekményt, amely alapján a NAV Bűnügyi Igazgatóság által lefoglalt iratanyag megvizsgálását jelentette volna.

[27] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a nem hatályos Kp-re vonatkozó hivatkozások okán a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálata nélküli elutasítását, másodrészt a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[28] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[29] A Kúria nem értett egyet azzal az alperesi állásponttal, hogy a helytelen jogszabályi hivatkozások okán a felperes felülvizsgálati kérelmét érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítani. Bár a felperes a 2018. január 1. napjával hatályba lépett Kp. és az új Pp. szabályainak megsértésére hivatkozott, de tartalma szerint felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelését kifogásolta és ezzel kapcsolatban sérelmezte bizonyítási eljárások (tanú, megkeresés) lefolytatásának mellőzését, valamint az ítéleti indokolás hiányosságát. Miután beazonosítható volt tartalma szerint, hogy a felperes a régi Pp. mely szabályainak megsértését állította (Pp. 206 §, 221. §), ezért a Kúria ezek mentén vizsgálta a felülvizsgálati kérelem alaposágát.

[30] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a rendkívüli jogorvoslati eljárásban jogszerűségi felülvizsgálatot végez, azt vizsgálja, hogy az jogerős ítélet a fél által megjelölt jogszabályi rendelkezéseknek megfelel-e, és a Pp. 275. § (1) és (2) bekezdései értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.

[31] A Kúria szerint az elsőfokú bíróság vizsgálta a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványait, amelynek során a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően a maguk összességében értékelte és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kereset nem alapos. Jogszabálysértést ebben a körben a rögzített tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg, ilyen jogsértés azonban nem tárható fel. Az elsőfokú bíróság a pontosan és törvényesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést vont le. Döntését a szükséges mértékben, kellő részletességgel megindokolta. A levezetett okfejtés tartalmazza, hogy a bíróság milyen bizonyítékokat, milyen súllyal mérlegelt, illetve kitért arra is, hogy miért vetette el a korábbi bírósági eljárás során meghallgatott tanúvallomásokat, azokat milyen okból tartotta kétségesnek.

[32] A felperes által csatolt számviteli bizonylatok valódiságát a könyvelő és könyvvizsgáló nyilatkozataira, irányadó számviteli előírásokra figyelemmel helytállóan értékelte. Értékelés alá vonta a felperes utóbb becsatolt dokumentumait is, azzal kapcsolatos álláspontját behatóan részletezte, mellyel a Kúria mindenben egyet értett. Az elsőfokú bíróság értékelte a felperes valamennyi kérelmét, ítéletében számot adott az elutasítás okairól, a

bizonyítási indítvány elutasításának indokáról. Az ítélet maradéktalanul megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

[33] A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében a keresetében előadottakat ismételte meg, a jogerős ítéletet az alperesi határozattal szemben már korábban felhozott kifogások miatt sérelmezte. Érvelése ténylegesen a bizonyítékoknak az elsőfokú bíróság értékelésétől eltérő értékelésére és a saját álláspontjának elfogadására irányult. A Kúria szerint azonban a jogerős ítélet eleget tesz a perrendi követelményeknek, a tényállást helytállóan rögzíti, iratellenes megállapítást, okszerűtlen, vagy logikátlan érvelést, következtetést nem tartalmaz és maradéktalanul megfelel a Kúria által kialakított és követett bírói gyakorlatnak.

[34] Az elsőfokú bíróság követte azt a kúriai gyakorlatot a kereset elbírálásakor, hogy a gazdasági társaságtól felvett összegekkel való elszámolás mind közvetlenül a társaság részére – jellemzően a házipénztárába - való befizetéssel, mind a társaság javára történő közvetlen felhasználással igazolást nyerhet. Az, hogy miként történhet a befizetés, illetve felhasználás igazolása, a Kúria már számos határozatában érintette. Az eseti döntésekből levonható végső következtetést a Kfv.I.35.414/2016/5. számú ítélet akként rögzítette, hogy a bizonyítási teher úgy oszlik meg, hogy a pénzfelvétel bizonyítása az alperest terheli, annak bizonyítása pedig, hogy a pénzt a gazdasági társaság érdekében használták fel a felperes terhén marad. A Kúria továbbra is irányadónak tekinti, hogy a gazdasági társaságok számláiról az ügyvezető vagy megbízottja által felvett pénzösszegek sorsát szigorú számadású nyomtatványokkal, dokumentálhatóan és beazonosíthatóan kell ki- és bevételezni, könyvelni. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy az azonos perekben érintett adózók magánszemélyek és őket nem terheli bizonylat megőrzési kötelezettség. Olyan esetekben amikor gazdasági társaságoknál pénzkezelés történik, a számlákról pénzt felvevő személyt is nagyobb felelősség terheli az elszámolás igazolása érdekében, és alapvető érdeke az olyan bizonylatok megőrzése, amelyek utóbb igazolják az elszámolás megtörténtét.

[35] Ennek mentén vizsgálta a létrejött kölcsönszerződést és annak biztosítékaul szolgáló kezési szerződés megvalósulását az elsőfokú bíróság és jutott arra a helytálló következtetésre, hogy ezek megvalósulása a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és tanúvallomások alapján nem igazolt. Rámutatott azokra, a dokumentumokban fellelhető ellentmondásokra, melyek vonatkozásában a felperes nem szolgált semmilyen magyarázattal. (szerződések létrejötte, azok általános megfogalmazása, ügyvédi díjszámlázás hiánya, pénz átadás körülményei, számviteli bizonylatok kiállításának eltérései) A felperes előadásából és rendelkezésére álló okirati bizonyítékaiból az üzleti konstrukció nem volt beazonosítható. A gazdasági racionalitás és az alperes által feltárt fedezet hiánya, a kölcsönszerződés megvalósulásának bizonytalansága, az ügyletekkel kapcsolatos dokumentumok időbeli következtelensége, felperessel és a Kft.-vel összefüggésbe nem hozható dokumentumok nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Kft. pénztárából hiányzó 400 millió forint a Kft. gazdasági tevékenységével összefüggésben került felhasználásra.

[36] Nem alapos a felperesnek a Kft. vizsgálata során beszerzett vallomások felhasználására vonatkozó kifogása sem, ugyanis az adóhatóság ugyanazon dokumentumokra vonatkozó vallomások alapján próbálta feltárni az elszámolás megtörténtét, mint amit a felperesi vizsgálat során felhasznált. Ugyanannak a gazdasági eseménynek a két oldalát vizsgálta, amire figyelemmel jogszerűen vette figyelembe az abban az eljárásban megtett vallomásokat.

[37] Nem terhelte a bíróságot a büntető eljárás iratainak beszerzése és vizsgálata, mivel a közigazgatási bíróság feladata a határozat jogszerűségének kereset mentén történő vizsgálata, az ebben az eljárásban feltárt bizonyítékok megvizsgálása és abból a szempontból történő értékelése, hogy alátámasztják-e a határozatban rögzített tényállást. A felperes nem jelölte meg, hogy a büntető eljárásból milyen számára előnyös, javára figyelembe veendő körülmény kerülhetne feltárára, illetve azt sem állította, hogy a büntető iratok között további olyan dokumentumok lennének, mely a pénz társaság javára történő felhasználását bármilyen módon igazolnák. Nem kellett az elsőfokú bíróságnak arra sem figyelemmel lennie, hogy a felperessel szemben milyen nyomozati cselekményeket, kényszerítő eszközöket alkalmaztak, melyek gátolták volna a bizonyíték előterjesztésében, hiszen az eljárás befejezésére akkor került sor, mikor a felperessel szemben ezek az intézkedések már megszűntek. Az adóhatóság kellő időt biztosított mentő bizonyítékainak előterjesztésére, a bizonyítékok értékelését teljeskörűen elvégezte.

[38] A Kúria ismételten utal arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésre, azonban a bizonyítékok okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhat olyan fokú jogszabálysértést, amely megnyitja a Kúria számára az adott bizonyítékkal összefüggésben a jogerős ítélet megváltoztatását, azonban ilyen a perbeli esetben nem volt fellelhető.

[39] Mindezekre figyelemmel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdését alkalmazva a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, mert az nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket.

Záró rész

[40] A pervesztes felperes Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles alperes felülvizsgálati eljárási költségét megfizetni.

[41] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

[42] A tárgyalás tartását a felperes kérte. A Kúria 10. sorszámú végzésével tájékoztatta a peres feleket, hogy veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III.6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 36. § (1) bekezdése alapján a szigorított védekezés ideje alatt a Kúria főszabály szerint tárgyaláson kívül jár el. A Rendelet 36. § (3) bekezdés a) -c) pontjaiban foglaltakra tekintettel a felperes vonatkozásában a tárgyalás veszélyhelyzeten kívüli megtartásának esete nem állt fenn, ezért az ügyben a Rendeletben meghatározott fő szabály szerint a Kúria tárgyaláson kívül járt el.

Budapest, 2021.március 25.

Dr. Hajnal Péter s.k. a tanács elnöke; Dr. Heinemann Csilla s.k. előadó bíró; Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró

